

- 3) Vai Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 17. panta 1. punkta otrajā teikumā ietvertais vārds (pilsoņa) “īpašums” ir interpretējams tādējādi, ka tas ietver arī tiesības uz darba samaksu?
- 4) Vai Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 17. panta 1. punkta otrajā teikumā ietvertā frāze “sabiedrības interesēs” ir interpretējama “ekonomikas krīzes” kontekstā?
- 5) Vai Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 17. panta 1. punkta trešajā teikumā ietvertā frāze “īpašuma izmantošan[a] [...] ciktāl tas nepieciešams vispārējās interesēs” ir interpretējama kā “publiskā sektora darbinieku atalgojuma samazinājums par 25 %”?
- 6) Vai tad, ja Rumānija par 25 % samazinātu atalgojumu darbiniekiem, kam to maksā no valsts līdzekļiem, atsaucoties uz ekonomikas krīzi un nepieciešamību atkārtoti līdzsvarot valsts budžetu, saskaņā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 17. panta 1. punkta otro teikumu [pēdējais minētais] ir interpretējams tādējādi, ka Rumānijai saprātīgā termiņā minētajiem darbiniekiem ir jāsamaksā taisnīga kompensācija par nodarītajiem zaudējumiem?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2012. gada 13. augustā iesniedza Landgericht Rostock (Vācija) — Kriminālprocess pret Per Harald Lökkevik

(Lieta C-384/12)

(2012/C 343/05)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Landgericht Rostock

Lietas dalībnieks pamata procesā

Per Harald Lökkevik

Otra lietas dalībiece: Rostokas prokuratūra

Prejudiciālais jautājums

Vai labuma jēdziens Padomes 1995. gada 18. decembra Regulas (EK, *Euratom*) Nr. 2988/95 ⁽¹⁾ 4. panta 3. punkta izpratnē ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā ietilpst arī šķietama Eiropas Komisijas kompetences neesamības panākšana, subsīdijas piešķiršanas procesā norādot ziņas, lai izvairītos no 1998. gada 7. aprīļa Lielu ieguldījumu projektu reģionāla atbalsta daudznazaru pamatprincipu (OV C 107, 7. lpp.) 2. 1. i) punktā paredzētās

paziņošanas par reģionālajiem atbalsta shēmas ieguldījumu projektiem, ja projekta kopējās izmaksas ir vismaz EUR 50 miljoni?

⁽¹⁾ OV L 312, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2012. gada 15. augustā iesniedza Bundesgerichtshof (Vācija) — Hi Hotel HCF SARL./Uwe Spoering

(Lieta C-387/12)

(2012/C 343/06)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Bundesgerichtshof

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: Hi Hotel HCF SARL

Atbildētājs: Uwe Spoering

Prejudiciālais jautājums

Vai Regulas (EK) Nr. 44/2001 ⁽¹⁾ 5. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka notikums, kas rada kaitējumu, ir iestājies vienā dalībvalstī (A dalībvalsts), ja neatļauta darbība, kas ir tiesvedības priekšmets vai no kuras izriet prasījumi, ir izdarīta citā dalībvalstī (B dalībvalsts) un izpaužas kā līdzdalība pirmajā minētajā dalībvalstī (A dalībvalsts) notikušajā neatļautajā darbībā (galvenā darbība)?

⁽¹⁾ Padomes 2000. gada 22. decembra Regula (EK) Nr. 44/2001 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās (OV 2001, L 12, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2012. gada 20. augustā iesniedza Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Oberösterreich (Austrija) — Robert Pfleger u.c.

(Lieta C-390/12)

(2012/C 343/07)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Oberösterreich

Lietas dalībnieki pamata procesā

Apelācijas sūdzības iesniedzēji: Robert Pflieger, Autoart a.s., Mladen Vucicevic, Maroxx Software GmbH, Hans-Jörg Zehetner

Prejudiciālie jautājumi

1) Vai LESD 56. pantā un Pamattiesību hartas 15.–17. pantā noteiktajam samērīguma principam pretrunā ir tādas valsts tiesību normas kā pamatlietā izskatāmie *Glücksspielgesetz* (GSpG, Azartspēļu likums) 3.–5. pants, 14. un 21. pants, kuros spēļu rīkošana azartspēļu automātos ir iespējama tikai ar tādu nosacījumu, kura neievērošanas gadījumā draud gan kriminālsods, gan tieša tiesību ierobežošana, ka iepriekš tiek saņemta atļauja, kuru skaits tomēr ir ierobežots, lai gan līdz šim, cik zināms, valsts nevienā tiesas vai administratīvā procesā nav pierādījusi, ka ar to saistītā noziedzība un/vai azartspēļu atkarība patiešām būtu ievērojama problēma, kuru nevar risināt ar atļautu spēļu kontrolētu ekspansiju attiecībā uz daudziem atsevišķiem piedāvātājiem, bet gan tikai ar kontrolētu, mēreni reklamētu monopolistu (vai tikai dažu oligopolistu) darbības ekspansiju?

2) Gadījumā, ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzoša: Vai LESD 56. pantā un Pamattiesību hartas 15.–17. pantā noteiktajam samērīguma principam pretrunā ir tādas valsts tiesību normas kā pamatlietā izskatāmie GSpG 52.–54., 56a. pants un *Strafgesetzbuch* (StGB, Kriminālkodekss) 168. pants, ar kuriem neskaidru likuma jēdzienu dēļ pavisam attālinātām personām (tostarp citu Eiropas Savienības dalībvalstu rezidentiem, kā, piemēram, azartspēļu automātu tirgotājiem, iznomātājiem vai izīrētājiem) iestājas teju bezizņēmuma dažādu veidu kriminālatbildība?

3) Gadījumā, ja atbilde uz otro jautājumu arī ir noliedzoša: Vai demokrātiski tiesiskas valsts prasībām, kas acīmredzami ir Pamattiesību hartas 16. panta pamatā, un/vai Pamattiesību hartas 47. pantā noteiktajai taisnīguma un efektivitātes prasībai un/vai LESD 56. pantā noteiktajai pārskatāmības prasībai, un/vai Pamattiesību hartas 50. pantā noteiktajam divkāršas tiesāšanas vai sodīšanas aizliegumam pretrunā ir tādas valsts tiesību normas kā GSpG 52.–54., 56a. pants un StGB 168. pants, kuru savstarpējo nošķirumu skaidra likuma regulējuma trūkuma dēļ persona *ex ante* nemaz nevar iepriekš paredzēt un aplēst, bet gan tas konkrētajā gadījumā ikreiz jānoskaidro sarežģītā formālā procesā, un ar kuriem tomēr ir saistītas ievērojamas atšķirības attiecībā uz piekrišanu (administratīva iestāde vai tiesa), tiesībām iejaukties, ar to saistīto stigmatizāciju katrā lietā un procesuālo stāvokli (piemēram, apgrieztā pierādījumu nasta)?

4) Gadījumā, ja atbilde uz vienu no šiem trijiem jautājumiem ir apstiprinoša: Vai LESD 56. pants un/vai Pamattiesību hartas 15.–17. pants un/vai Pamattiesību hartas 50. pants liedz sodīt personu, kurai ir kāda no GSpG 2. panta 1. punkta 1) apakšpunktā un 2. panta 2. punktā minētajām saiknēm ar azartspēļu automātu, un/vai liedz konfiscēt vai izņemt šīs ierīces un/vai slēgt visu šādas personas uzņēmumu?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2012. gada 22. augustā iesniedza Bundesgerichtshof (Vācija) — RLvS Verlagsgesellschaft mbH/Stuttgarter Wochenblatt GmbH

(Lieta C-391/12)

(2012/C 343/08)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Bundesgerichtshof

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: RLvS Verlagsgesellschaft mbH

Atbildētāja: Stuttgarter Wochenblatt GmbH

Prejudiciālais jautājums

Vai direktīvas⁽¹⁾ 7. panta 2. punkts un I pielikuma 11. punkts, lasot tos kopā ar direktīvas 4. pantu un 3. panta 5. punktu, ir pretrunā tādas valsts tiesību normas (šeit: *Landespressgesetz Baden-Württemberg* [Bādenes-Virtembergas federālās zemes preses likums] 10. pants) piemērošanai, kura papildus patērētāju aizsardzībai pret maldināšanu kalpo arī preses neatkarībai un kura, pretēji direktīvas 7. panta 2. punktam un I pielikuma 11. punktam, aizliedz jebkādas maksas publikācijas, neatkarīgi no to mērķa, ja publikācijas netiek publicētas ar nosaukumu “Sludinājums”, ja vien no attiecīgās publikācijas izkārtojuma un struktūras nav saprotams, ka tas ir sludinājums?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2005. gada 11. maija Direktīva 2005/29/EK, kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem un ar ko groza Padomes Direktīvu 84/450/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 97/7/EK, 98/27/EK un 2002/65/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2006/2004 (“Negodīgas komercprakses direktīva”) (OV L 149, 22. lpp.).